

In kot da verzom žarkov bi refren zapeli,
pod oknom so vzbudili se kostanji
in presenečenja so čudnega vzdrhteli
ob mladi zarji, svoji ljubici jutranji.

In ti s slastjo si pila zlatih solnčnih selov
besede sladke, kot da si Madona,
ki vzradostil pozdrav jo Gabrielov —
a zabila si, da te čaka mučeništva krona! . . .

Milan Pugelj:

O polnoči.

O polnoči — ali lipa šumi,
ki zunaj pod oknom rase,
ali spomini iz teme privro
na davne in srečne čase?

O polnoči — ali struna zveni
po starem klavirju napeta,
ali sred srca glasek droban
pesem zapeti obeta?

Ali mi vino po žilah hrumi,
ki smo ga pili drugovi?
Ali je hrepenenje to
po vesni mladi in novi —

Tiho, vse tiho je. Senca beži
po stropu k mesečnim rižam,
zunaj pod oknom lipa šumi —
kakšnim časom se bližam?

Bele breze.

Bele breze so kakor misli
belih in brezskrbnih dni,
bele breze, bele breze,
v mojih gozdih vas nič več ni.

Temno je. Vse drevje je trhlo,
listje vene, pada, bleđi,
pesem tožna plava med debli,
ranjena srna v meglo ječi.

Spoznanje.

To je spomlad — ta dež in blato,
to je majnik — ta mraz in piš,
to je življenje — zavist in jeza,
to je ljubav — strasti paradiž!

Sen mladeniča mine naglo,
v ognju življenja v spomine zgori,
maske ciljem padejo z lica,
gadno nagoto vzrejo oči.